EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

La llista unitària

Â
S'acosta el 27 de setembre, la data més important dels darrers tres-cents anys per a la nostra nació. Des de l'11 de setembre de 2012, la diada de la gran manifestació a Barcelona, portem tres anys de procés. Massa anys. La majoria d'experts diu que un procés d'independència ha de durar menys de dos anys i mig, si no es vol malmetre. Què ha fet allargar tant el procés? Doncs CDC i el president Mas. En part, per nouvinguts a la independència: no oblidem que Mas demanava el pacte fiscal a Rajoy el mateix setembre de 2012, fa menys de tres anys. En part, per messianisme: el procés és de la societat civil i de les entitats que l'han liderat, com l'ANC i Òmnium, i no del president Mas, com creuen ell i a Madrid. Durant aquests tres anys, l'adhesió a la independència, segons les enquestes, ha anat minvant: resultat volgut i no confessat?

Vull recordar que el desembre de 2013 estàvem ansiosos reclamant a Mas la data i la pregunta. Què va fer? Doncs fer una pregunta recargolada tipus Duran i Lleida, i endarrerir-la al 9 de novembre de 2014. Què va passar l'estiu de 2014? Doncs que Mas no volia fer el referèndum, i al final va fer una consulta descafeïnada sense cap valor jurídic. Després, quan calien unes eleccions autonòmiques plebiscitàries, va començar a reclamar una llista unitària, amb la seva presència. Com que la CUP i ERC creien que era una fórmula perdedora (molts ciutadans no votarien una llista amb el president de les retallades), va acceptar les llistes paraigua, però endarrerint les eleccions al setembre de 2015!

I quan s'acosten les eleccions, ha tornat a sortir amb l'estirabot de tornar a reclamar la llista "unitària" amb el president, amenaçant de nou amb no convocar les eleccions! En una reunió d'amagatotis, va convèncer Òmnium i l'ANC per tal de tornar a la vella pretensió de la llista "unitària" amb ell. I aquí estem: tres anys després, amb unes eleccions a dos mesos vista, parlant de llistes i no de per què volem la independència, que és el que volen escoltar els indecisos. I a més, en la pitjor situació segons una enquesta feta per Òmnium: una llista "unitària", amb partits i sense la CUP. Una opció perdedora. Volgut?

Arribats a aquest punt, als independentistes només ens queda una opció: treballar fins a l'esgotament perquè la gent voti la llista amb el president, a explicar per què volem la independència, a fer veure que la justícia social només és possible en la nostra nació sent lliures, a fer la campanya de la nostra vida, a treballar fins a defallir per la llibertat. La llista, en aquest moment, l'hem de veure com la llista del SÍ. Som-hi! Guanyarem!! Serem lliures!!! Malgrat tot...